

I

Apa se răcise, Nicole ieși. Șiroind de apă, apucă prosopul din cui și se frecă îndelung. Parfumurile amestecate de câmp și pâine caldă îi dădeau o stare de amețeală plăcută. Pe furiș, încercă pantofii negri ai mamei și se strâmbă. Înota în ei, dar părea mai mare. Își zări imaginea prin aburul de pe oglinda ovală și zâmbi. La treisprezece ani, curând paisprezece, părea de optsprezece, cu trupul deja copt, cu gura senzuală, cu ochii albaștri, migdați, și părul lung, auriu-roșcat, ca un foc, pe umeri. În fiecare zi își pierdea câte-o oră ca să-i potolească vâlvătaia.

Jos se auzi ușa închizându-se, mama plecase. Ea și tata nu terminau niciodată treaba la cuptor înainte de miezul nopții. Nicole era îngrijorată gândindu-se la festa pe care avea să le-o joace tocmai într-o duminică, zi sfântă. O să se spovedească mâine, și asta-i tot! Ce să mărturisească? Abia dacă mințise. Era adevărat că dormea în seara asta la Nanette, verisoara ei mai mare, singură acum, când Bernard o părăsise.

Bineînțeles, în primul rând avea o întâlnire...

O mințise și pe Nanette. Oh, nu foarte rău!... Îi spusese ceva despre o petrecere cu copii și părinți, la parizieni, o aniversare unde Will, știi tu, americanul din Arzac, era și el invitat – de altfel o s-o aducă acasă chiar înainte de miezul nopții.

Nicole se întinse. Cât îi plăcea să viseze la Will. La ochii lui verzi în care plutea un polen auriu. Cât îi plăcea să se

pregătească în timp ce imaginația zbura. Will la balul din 14 iulie, invitând-o la dans sub lămpioanele multicolore, dansând slow „cel mai frumos tangou din lume“. Will pe dună, într-o seară, primul lor sărut; șoaptele vântului în spatele lor printre pini; noaptea dulce în care, deasupra mării, sclipea nebunia de stele și de faruri.

Câte emoții ca să se facă frumoasă! În ajun, pretextând că-i este cald, s-a culcat în pod pe o saltea. De fapt, voia să se pregătească deja. Să verifice rujul de buze, un tub vechi al mamei, pescuit din lada de gunoi. Un noroc! La internat, ca să-și coloreze buzele trebuia să-și lipească gura de daliile roșii de pe tapet. Și, neputând să doarmă, privirea verde luminându-i visarea ca un far, se pudrase, își parfumase respirația cu scorțișoară, își mărise pupilele cu zeamă de lămâie, la sfaturile lui Nanette își frecase dinții cu cărbune de lemn pisat. În fine, apretase și apoi călcase volanele rochiei cu broderie, albă, cu decolteu pătrat.

Îl întâlnise pe Will la Chenal, un bar din port unde se dansa după-amiaza. Cu două luni în urmă, de Sfântul Ioan, părinții o credeau la plajă. „Sunt militar american, pilot, pot să iau loc?“ Avea părul foarte negru, pieptănăt pe spate, fără că rare. Ea luase un sorbet de lămâie, el o bere, îi zâmbea și o privea fix, ignorând-o pe Marie-Jo, care se îndepărtașe jignită. Îi spusese: „Ești foarte frumoasă, dacă vrei, putem fi prieteni“. Speriată de ochii verzi, îngăimase: „E târziu, trebuie să mă duc acasă“. Will o dusese cu jeepul până la jumătatea drumului spre brutărie. Numai a doua zi o sărutase.

Săptămâna următoare, apărea la magazin și se prezenta brutarilor – la fiecare două zile lua rația de o sută de pâini destinate taberei din Arzac, de pe coastă. Și la fiecare două zile venea la oră fixă, chiar înainte de închidere, și tot la două zile era impecabil și fericit, ca și cum își hrănea fericirea din încărcarea pânii în jeep. Trăncănea cu doamna Blanchard, o tăchina amabil pe Nicole, se ducea să le spună bună ziua celor de la cuptor și, din când în când, rămânea la masa de seară. Nicole avu chiar dreptul să-l însoțească până la șosea, la deal,

Nuntă nemiloasă

de unde în amurg se vedea farurile. Și părinții nu-și imaginau că acest băiat atât de vesel, atât de prietenos, de cel mult douăzeci de ani, putea să-o acopere cu sărătări pasionale pe feța lor, pe care încă o considerau un copil.

Îi spunea Love, îi spunea Amour, îi spunea Loveamour, desena inimioare pe nisip unind numele lor. Ochi în ochi, îi spunea: „Nu te teme, vino lângă mine“. Și Nicole înnebunită de mâinile lui mari: „Nu, Will, am jurat, nu înainte de căsătorie“. Într-o seară era nervos, aproape rău; cum ea era neliniștită: „S-a terminat, Loveamour, mă întorc în America luni dimineață. – Dar asta este peste două zile! – Vreau să mă căsătoresc, Loveamour, să mă însor cu tine“. Ea mință: „Sunt prea mică... am doar cincisprezece ani. – Nu contează, mă întorc mai târziu după tine“.

Nicole plânsese toată nopatea. Will o să plece, era îngrozitor. Will pe care îl iubea pe viață. Numai pentru că baza americană fusese desființată. Ce prostie! Sigur că el jurase că o să ia de nevastă... A doua zi, cu brațele încărcate de flori și șampanie veni să-și ia adio de la familia Blanchard. „Vreau să vorbesc cu doamna și cu domnul.“ Plin de făină, brutarul veni din camera din fund a magazinului. „Vreau să vorbesc, dar mi-e greu în franceză.“ Avea un ranch în Michigan, nu prea departe de lac, trebuia să muncească din greu, erau ani în care pământul nu rodea, sau animalele se îmbolnăveau, sau insectele distrugău porumbul, în fine, acum, că s-a terminat armata, se întorcea acasă, dar iată, voia să se însoare, spera că destul de curând, cu Nicole. Părinții se priviră zăpăciți, neștiind dacă era cazul să râdă sau să fie emoționați. Nicole se făcu precum ardeiul care se usca pe perete. Doamna Blanchard gândeau în sinea ei: mititică e prea Tânără, aproape un copil, dar un american... Și bogat pe deasupra, o să mai vadă!... Și tatăl, după un oftat lung, dăduse glas dorințelor personale: „Ei... o să mai vedem cu vremea... O să ne mai gândim“.

Brutăreasă deschise un pachet de pișcoturi. Părinții și Will ciocniră cu șampanie. Nicole primi și ea un deget pe fundul cupei, îndoit cu apă; apoi limonadă.

După masă, tinerii plecară să vadă farurile pentru ultima oară. Nicole le știa pe toate. „Acolo este Saint-Nicolas... și cel roșu, în depărtare, era Cordouan. Și acolo, cea care scânteiaza, geamandura pentru epave.“ Dar în seara asta nu-i era gândul la aşa ceva, mâinile mari îi căuta trupul, ea trebuia să lupte contra degetelor, contra sărutărilor care o amețea. „Mâine, Loveamour, este seara de adio. În tabără se dă o petrecere. Vrei să vii? – Nu știu, Will. Trebuie să-i spun mamei. – Nu, mai ales ei nu-i spune nimic. O să vin să te iau de aici la ora nouă. Și apoi, anul viitor, o să ne căsătorim, noi doi, la ranch-ul meu...“

De ce și-o fi ținând mama parfumul sub cheie? Era exasperant! Pe etajeră, în afară de flaconul de şampon cu ou al familiei, talcul cu vanilie și briantină, nu se găseau decât soda caustică și parfumul obișnuit al tatei: o esență de iasomie diluată cu alcool. O duse la nas. Era tare, dar poate pe pielea ei, poate... Și se parfumă după ureche, își stropi în cele din urmă tot corpul, fără să uite picioarele și batista, umplu sticla pe jumătate goală cu apă de la robinet și fu îngrozită să vadă iasomia plutind la suprafață.

Jos, pendula bătu ora opt și un sfert, nu trebuia să mai lungească. Ceea ce făcu totuși cu seninătate, întârziind să aleagă dintre nenumăratele desuuri pe cele mai frumoase și care i stăteau cel mai bine. Apoi veni rândul rochiei, și își ieși din fire: rochia era puțin cam strâmtă și o strângea în talie. În afară de asta arăta foarte bine. Will putea fi mândru să-o prezinte prietenilor lui. O să ia pe ascuns și o geantă de-a mamei – asta dă bine.

Ieșind din curte nu se întâlni cu nimeni, se grăbi de-a lungul brutăriei care părea goală. Soarele era încă sus, aerul albastru, arzător. O luă pe arătură, urcând pe lângă gardul viu, ca să le evite pe Simone și pe Marie-Jo, mereu gata să spioneze. Cele două clevetitoare erau bolnave de când apăruse pe plajă cu pilotul american. Și acum, că vorbise despre

Nuntă nemiloasă

căsătorie, merita să le vezi, dăduseră în icter negru! „Oh, dar să vă scriu din Michigan“, le promisese ea.

Simțind cum îi bate inima, Nicole făcu un popas la umbră înainte de a ajunge la intersecție, scoase din geanta mamei rujul și își refăcu machiajul pentru ultima oară. Oglinda de buzunar căzu și se crăpă.

Will era deja acolo, în jeepul lui, privind-o cu un aer viclean cum se apropie. Nici un cuvânt despre rochie, nici un compliment. Nicole zări o sticlă între genunchii lui.

„Astă-seară, anunță el demărând ca un nebun, e bal mare!“

Conducea ca un descreierat pe drumul desfundat, trecea prin băltoace, se freca de pini, tăind-o peste dune și râzând în hohote.

„Dar, Will, ai băut!“ strigă Nicole îngrozită.

Motorul urla, stropii de noroi săreau, zdruncinăturile erau gata să-i șifoneze frumoasa ei rochie și să-i facă rău, ea se ținea de scaun implorând:

„Mai încet, Will, mai încet!

– Nu, mai repede, *darling*, mai repede“, răspunse celălalt arătând spre vest, unde amenința un cer negru, și-și luă mâinile de pe volan ca să tragă o dușcă.

Când au ajuns, câteva picături rătăcite dintr-o furtună îndepărtată făcură să sfârâie pământul încins. Un planton glumeț ridică bariera și, cu capul pe spate, se lăsa biciut de ploaie.

Cât privește ranch-ul și Eldorado, William Schneider era paznic de noapte într-o parcă din Bronx. Avea fișă la comisariat pentru găinării mărunte. Nevasta lui spăla geamuri. Terry, fiul lor, avea doi ani.

Tabăra din Arzac număra, în spatele unui gard de sârmă ghimpătă, câteva barăci aşezate cu fața spre mare, o antenă radio, un stâlp pe care flutura steagul american, un coteț de găini ascuns sub o faleză, de unde se auzeau când și când cotcodăceli înfundate. Nimeni în zonă; grosul efectivelor

fusesese repatriat în ajun. Rămăseseră doar o mână de oameni însărcinați să încheie socotelile cu furnizorii francezi.

„Asta-i camera mea...“

Se aflau într-o încăpere pătrată, care dădea spre ocean. Pardoseala și pereții erau din lemn negeluit. Vântul făcea să clămpăne tabla ondulată de pe acoperiș. În fund, ascunzând un aragaz, proptit cu rondele de lemn, se uscau pe o sfoară maiouri și chiloți, câteva navete de bere încadrau un dulap din fier cenușiu. Sub becul gol care atârna din plafon, paharele acopereau o masă plină de mucuri de țigară; lăzi de arme țineau loc de scaune. În apropiere, se auzea marea care mușca din faleză.

Will tocmai dăduse drumul la un patefon, al cărui braț aștepta, fixat dinainte pe o melodie sentimentală a lui Frank Sinatra.

Ochii verzi o măsurără cu lăcomie pe adolescentă, mărturisind o dorință atât de evidentă, încât ea își păstră brațele încrucișate. El scoase atunci un fluijerat golănesc: spărgând furtuna, o ultimă rază de soare roșie intră pe fereastră, aprinzând părul blond care curgea în plete pe spate.

„Așază-te, darling, nu-ți fie teamă.“

Năucită, Nicole ezită în fața lăzilor cu arme, temându-se pentru rochia ei deja șifonată.

„Așază-te pe pat. Pe pat trebuie să stai, darling. Nu ţi-e sete?“

– Nu, Will, mulțumesc... și prietenii tăi unde sunt?“

Așezată la capătul somierei, se sperie văzând peretele tapetăt cu femei goale.

„Prietenii mei o să vină, honey, doar e bal! O să vină toți.“

Will scosese din dulap o sticlă de scotch, și trase câteva înghițituri cu zgomot.

„Ah, nu, Will, nu mai bea!“

– Ba o să beau, și o să bei și tu, darling, o să bei cu mine.“

Râse obscur și începu să-și onduleză bazinele.

„Sî, pe urmă, noi doi o să ne regulăm. Ți-e frică?“

O cuprinse cu forță și îi duhni în nas, cu ochii dați peste cap.

„Bea!“ îi porunci el.

Apucând-o dintr-o dată de ceafă, voi să-i îndese gâțul sticlei în gură. Ea tresări atât de puternic, furioasă și speriată, încât un val de alcool îi inundă rochia. Urlând se repezi la ușă. Răsucea clanță, când el o apucă de păr și o trase înapoi, cu putere, aruncând-o pe pat. Rochia i se ridicase până la buric. Urlă căt o ținu gura, el o pălmui. „Tacă-ți fleanca și bea“. O stropi din cap până-n picioare cu whisky. Sufocată, încerca să-l zgârie și să fugă. „O să încetezi să mai țipi, altfel...“ Își aprinse bricheta. Cu ochii ieșîți din orbite, Nicole văzu flacăra cum îi luminează șuvițele care șiroiau de whisky. Will rânji. Cu mâna liberă îi pipăia trupul îngrozit. „Ai făcut pipi în chiloți, darling, murmură el făcându-i cu ochiul. O să-i iau cu mine la New York... Ca amintire.“ În ochii verzi, privirea devenise ca plumbul. „Scoate-ți chiloții!“

Încremenită de rușine, nu se mișcă.

„Scoate-i!“ tună el, smulgându-i un smoc din părul blond, pe care-l răsuci între degete.

Zâmbea încântat, respirînd ușurat, văzând că fata se supune. Înhăță chiloții dintre pantofii negri și, învîrtindu-i ca pe un scalp la lumină, îi înghesui la întâmplare în ladă.

„Acum o să putem să ne regulăm, darling! Nevastă-mea este înnebunită să se reguleze mereu.“

Scoase din dulap altă sticlă de scotch, o deschise cu dinții. Ea vru să fugă din nou, dar se cătină de frică și își juli genunchii în cădere. Cu piciorul, o răsturnă brutal, apoi se aruncă peste ea în patru labe, gâfăind. Strivindu-i buzele strânse, o obligă să bea, lovindu-i fără milă dinții cu gâțul sticlei, imitând-o batjocoritor atunci când ea se îneca.

„Nu, Will, nu“, reușî ea să mai bâigui, și astea au fost ultimele cuvinte pe care le-a rostit în acea noapte. Bărbatul, care își descheiașe izmenele, o sfâșie dintr-o singură mișcare, surd la tipetele de durere și la hohotele ei. Nu reușea să simtă placere și începu să-o injure și să-o lovească. Nicole începu să geamă sub el, moale și aproape lezinată: gura și trupul îi săngerău. Cu pantalonii în vine, o târî până în pat – „franțuzoaică mică“ –, se duse la ușă și urlă în noaptea care se lăsase:

„Come on, guys, she is ready“. Apoi își călcă furios în picioare izmenele ca să reușească să le scoată, trase o dușcă de scotch și se întoarse ca să se prăbușească peste ea.

Afără se auzi trântindu-se o ușă. Din baraca vecină veneau Aldo și Sam. Cei care așteptau semnalul lui Will trăgând la măsea și care, din când în când, aruncau câte-o ocheadă pe fereastră.

Aldo era o namilă burtoasă de origine chiliană; Sam, un Tânăr roșcovan, fiu de pastor.

„My friends, declară Will. Dacă-i bal, bal să fie, darling.“

O ridică în picioare, Nicole era gata să cadă la loc gemând, Sam o prinse cu o mâna de talie și celălalt îi umbla sub rochie râgând grosolan. Will apucă volanele brodate, trase cu sălbăticie de jos în sus, rupând cordonul și făcând să sară nasturii. Mâncile și gulerul rămaseră atârnate. „Exactly like football“ rânji el și, cu un ráget îndobitocit, smulse rochia de pe ea și o aruncă pe jos.

Se făcu liniște. Cei trei bărbați își cântăreau din ochi prada, care tremura și era goală, ca pe un trofeu abia câștigat. Sutienul desfăcut atârna, cu o bretea ruptă. Unul din pantofii negri ai mamei ajunsese sub pat. Cu fața în lacrimi, stătea în picioare înfricoșată, cu brațele încrucișate la piept.

„Lovely“, spuse Aldo cu o voce răgușită, și mâna lui mare și păroasă făcu să alunece cu delicatețe de-a lungul brațului ei ceea ce mai rămăsese din sutienul care-i acoperea priveșteaua. „Lovely.“ Își desfăcu centura. „Acolo“, îi spuse lui Sam, arătând spre masă.

O violă printre cărțile de joc și mucurile de țigară, ea întinsă, el deasupra, și când, din reflex, ea se zbătea, ridicând capul și încercând să muște, el era în culmea plăcerii: „Yes, come on, girl, come on“. De fiecare dată când ea deschidea gura, Will îi turna whisky. Din când în când, smulgea smocuri de păr ca să le vadă arzând.

Își bătură joc de ea pe rând, concurând pentru privilegiul de a-i sfâșia virginitatea. Aldo o sodomiză, trăgând de părul blond ca de coama unei iepăi nărvășe. Curgeau apele de pe el.

Pieptul care lucea era acoperit de o pădure de păr, un crucifix de aur se bălăbănea ca un pendul între sfîrcurile sale negre, în timp ce picături mari de sudoare se spărgeau de fetița leșinată. Sam se mulțumea să se uite. La început, în timp ce ceilalți doi se opreau ca să bea și să-și tragă sufletul, preluă ștafeta cu entuziasm. Apoi, prea excitat, trebui să se mulțumească să invidieze asalturile răvășitoare ale chilianului, care, mereu în picioare, se distra ridicând masa pe care întuise fata și mergând aşa prin cameră. Mai agitat, Will o stropea pe Nicole cu bere și cerea să o ia amândoia „like sandwich“.

„Sleep, my baby, spuse Aldo în cele din urmă, we are tired.“ Și, luând-o pe Nicole în brațe, o aruncă pe patul de campanie de la distanță. Apoi adună cărțile împrăștiate pe jos și, destul de zăpăcit, se aşeză din nou la masă, aranjându-și pantalonii.

Will se prăbușise într-un colț, printre sticile răsturnare. Era gata să adoarmă, când un cocoș sfâșie noaptea. „Cocoș nenorocit“, articulă el plesnindu-se peste frunte; și, gol pușcă, ieși din baracă.

O clipă mai târziu aducea animalul, un pămătuf zburlit cu aripile jumulite, bătând aerul cu ghearele și continuând să strige cucurigu în poftida pumnului care-l strângea de gât. „No“, făcu Aldo când voi să arunce animalul pe Nicole rămasă inertă de-a curmezișul patului. Atunci, întorcându-se, Will sugrumană animalul, privind cum îi tremură limba roz și cum ochii îi se sting sub creasta pleoștită, așetptând până când un val roșu de sânge țâșni prin ciocul larg deschis. Apoi, înarmat cu o cratiță, se întoarse afară și, de data asta, aduse ouă. Cu degetul mare sparse de sus unul între sănii lui Nicole și pregăti apoi o omletă pe care el și Aldo o împărțiră în tăcere din aceeași tigaie fără mâner. Chilianul adună grăsimea cu degetele.

În zori, orice violență dispăruse; nu mai rămăsese decât o vagă hipnoză care îi unea pe cei trei bărbați cu victima lor. Marea tăcuse. Se auzea scârțâind brațul patefonului, la capătul discului. Un miros de chef trezit plutea în atmosferă. În acel